

Sygn. akt IV KK 410/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 listopada 2016 r.,
sprawy **P. R.**

skazanego z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt II Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 17 lutego 2016 r., sygn. akt II K (...),

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza zarzutów i części motywacyjnej skargi kasacyjnej wskazuje, że jej Autor kwestionuje jakość dokonanej przez Sąd Okręgowy w P. kontroli odwoławczej wyroku Sądu Rejonowego w P. oraz jej efekt. Sprowadzają się one do wykazania, że Sąd Okręgowy w P. nie rozważył, zdaniem skarżącej w prawidłowy sposób zarzutów i wniosków sformułowanych w apelacji z dnia 4 kwietnia 2016 r., tym samym utrzymując błędne rozstrzygnięcie Sądu I instancji w mocy. Zapewne tak sformułowany zarzut jest wynikiem niedostatecznej lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w P. Ten Sąd bowiem rozważył wszystkie zarzuty i wnioski podniesione w w/w apelacji. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wyczerpująco wskazał czym kierował się wydając

wyrok i przekonująco umotywował przyczyny nie podzielenia zarzutów i wniosków apelacji. W szczególności Sąd Okręgowy w P. przekonująco uzasadnił powody uznania za bezzasadny ponowionego w kasacji zarzutu objętego pkt. 1 zwykłego środka zaskarżenia, dotyczącego błędnego przyjęcia, że P.R. dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu zabronionego polegającego na złamaniu zakazu kontaktowania się z M. G., w sytuacji gdy wyrok orzekający zakaz był nieprawomocny. Jak bowiem słusznie wskazano w zaskarżonym orzeczeniu, oskarżony P. R. wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 15 grudnia 2014 r., sygn. akt II K (...), miał ustanowiony zakaz jakichkolwiek kontaktów, w tym również telefonicznych z M. G. na okres 7 lat, tj. od dnia 23 grudnia 2014 r. do dnia 23 grudnia 2021 r. Zakaz ten obowiązywał od uprawomocnienia się wyroku. Momentem uprawomocnienia się była data wydania wyroku Sądu II instancji bez względu na dalsze losy tego wyroku. Poza sporem jest, że później wyrok Sądu Odwoławczego, ale tylko ten wyrok, został przez Sąd Najwyższy uchylony. Jednakże w okresie objętym zarzutem wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 23 grudnia 2014 r. sygn. akt II Ka (...) nie był uchylony. Zatem prawomocny wyrok Sądu I instancji i nałożony na oskarżonego zakaz kontaktowania się w dalszym ciągu obowiązywał i był wykonalny. Trafnie zatem przyjęto w zaskarżonym orzeczeniu, że jedynie w sytuacji, gdyby wyrok, mocą którego nałożono na skazanego zakaz kontaktowania się, został uchylony z uwagi na wniesienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia i następnie umorzono by postępowanie albo uniewinniono oskarżonego, to tylko w takiej sytuacji nastąpiłoby pozbawienie zakazu wykonalności, a więc tym samym wykluczona byłaby możliwość ponoszenia odpowiedzialności na zasadzie art. 244 k.k., za złamanie zakazu orzeczonego takim wyrokiem. Powyższe wynika wprost z uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009 r., sygn. akt. I KZP 24/09. Bez wątpienia, gdyby skutek ponownego postępowania apelacyjnego doszło do uchylenia wyroku Sądu I instancji, to zaistniałaby podstawa do wznowienia postępowania w sprawie niniejszej.

Z treści art. 523 k.p.k. określającego podstawy kasacji wynika, że kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Co prawda przepis ten nie wyklucza podniesienia zarzutu niewspółmierności kary, wolno to

jednak uczynić jedynie wówczas, gdy skarżący twierdzi, że owa niewspółmierność jest wynikiem rażącego naruszenia prawa, o którym można mówić tylko wówczas, gdy sąd nie zastosował się do wynikającego z ustawy nakazu lub postąpił wbrew zakazowi ustawowemu. Owe nakazy i zakazy rozumieć należy jako nałożone przepisami prawa obowiązki zastosowania instytucji polegających na łagodzeniu bądź obostrzeniu kary, czy odstąpieniu od jej wymierzenia.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k., orzekł jak w postanowieniu.